

Μακαριώτατε καί Αγιώτατε Αρχιεπίσκοπε Νέας Ιουστινιανής καί πάσης Κύπρου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπασζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν αἰσθήμασιν ἀγάπης ἐν Κυρίῳ καί πολλῆς τιμῆς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν Μακαριότητος, ἐπικοινωνοῦμεν γηθουσύνως μεθ' Ὑμῶν, διὰ νὰ ἀπευθύνωμεν ἐγκαρδίους εὐχάς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετοῦς θεοτηρήτου καί εὐκλεοῦς ἀρχιερωσύνης.

Αἱ ἐπέτειοι εἶναι καιρὸς δοξολογίας καί ἐνθυμήσεως. Δοξάζομεν τὸν πάνδαρον Θεόν, τὸν χαρισάμενον εἰς τὸν λαόν Αὐτοῦ τὸν πανάξιον ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα καί πρωθιεράρχην, ὅστις, καθ' ὄλην τὴν ἀρχιερατείαν Αὐτοῦ, καί δὴ, σχεδόν ἐπὶ δωδεκαετιᾶν ὄλην, ὡς Αρχιεπίσκοπος Νέας Ιουστινιανής καί πάσης Κύπρου, ἠγωνίσθη θεαρέστως διὰ τὴν εὐστάθειαν τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας, τοποθετῶν μετὰ παρρησίας τὸν λύχνον «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» (Ματθ. ε', 15), ἀνυποχώρητος ὅταν θίγονται τὰ πρότωτα καί τὰ τιμαλφῆ τῆς Ορθοδοξίας καί τοῦ Γένους.

Προσεφέρετε, Μακαριώτατε, πλείστα ὅσα εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καί εἰς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς διασώσεως καί ἀναδείξεως τῆς πνευματικῆς καί πολιτισμικῆς κληρονομίας τοῦ ὀρθοδόξου κυπριακοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξατε καί συνεχίζετε νὰ εἰσθε εὐαίσθητος ποιμενάρχης, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς ποιμαντικὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καί προσφέρει «βοήθειαν» καί «ἀλήθειαν» πρὸς αὐτόν.

Αναγνωρίζομεν τὴν καθοριστικὴν συμβολὴν Ὑμῶν καί τὴν στήριξιν τὴν ὁποῖαν παρέσχετε εἰς τὴν ἡμετέραν Μετριότητα κατὰ τὴν τελευταίαν, κρίσιμον φάσιν, τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποτελεσματικὴ μετοχὴ Ὑμῶν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου μετὰ παρρησίαν καί εὐγλωττίαν, αἱ θεολογικῶς καί ἐκκλησιολογικῶς ἀρτιώταται παρεμβάσεις Ὑμῶν εἰς τὰς συζητήσεις, τὸ ὀρθόδοξον Ὑμῶν φρόνημα, ἡ προσπάθεια διὰ νὰ προβληθῇ τὸ σωτικὸν μήνυμα τῆς Ορθοδοξίας πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχή διεξαγωγὴν καί τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου. Δι' ὅλα αὐτὰ, Σὰς εὐχαριστοῦμεν, Μακαριώτατε. Ἐγράψετε, ὄντως, ἱστορίαν καὶ δικαίως τιμᾶσθε ἐν τῷ Ορθοδόξῳ κόσμῳ.

Ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας δίδεται σήμερον, Τιμώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, ἐνώπιον τῆς πολυδιαστάτου κρίσεως τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καθορίζεται ἀπὸ τὰς τεχνολογικὰς ἐξελίξεις, ἀπὸ τὴν ἰδιόνομον λειτουργίαν τῆς οἰκονομίας, τὴν σύγκρουσιν τῶν πολιτισμῶν καί τὴν ἀπολυτοποίησιν τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί ἐπιθυμιῶν. Πρότυπον ζωῆς κατέστη τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον κατέχει καί χρησιμοποιεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, πλήρως ἀδιάφορον διὰ τὸν πλησίον. Ακούομεν περὶ προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, περὶ οἰκονομικῆς προόδου, περὶ ἰσότητος καί δικαιοσύνης, περὶ παγκοσμίου εἰρήνης, διαπιστοῦμεν ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς λόγους καί τὰς διακηρύξεις δὲν ἀντιστοιχοῦν τὰ ἔργα καί ἡ πραγματικότης. Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου

συχνότετα χρησιμοποιούνται διά πολιτικούς σκοπούς, ενώ εύρως κυριαρχεί τό «δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου». Ἡ οικονομική ἀνάπτυξις δέν ἀφορᾷ εἰς τήν πλειοψηφίαν τῶν κατοίκων τῆς γῆς, ἐνώ ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης ἐκτυλίσσεται ἐρήμην τῶν ἀυθεντικῶν συμφερόντων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τῷ περιβάλλοντι τούτῳ, ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται νά φωτίσῃ καί νά μεταμορφώσῃ τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀπευθυνομένη πρωτίστως εἰς τήν ἀνθρωπίνην καρδίαν, κηρῦσσουσα καί ἀσκοῦσα τήν ἀγάπην, τήν ἀλληλεγγύην καί τήν ἀπλότητα, ἐν ἀναφορᾷ, πάντοτε, πρὸς τόν αἰώνιον ἐν Χριστῷ προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ἀναδεικνύουσα, λόγῳ καί ἔργῳ, τήν χριστιανικὴν πίστιν ὡς δύναμιν ζωῆς καί ἐνθέου ἐλευθερίας. Ἀνήκομεν εἰς τόν Χριστόν, τήν Αὐτοζωὴν, τήν Αὐτοαληθείαν, τήν Αὐτοφιλανθρωπίαν, καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν Του, τήν «κοινωνίαν θεώσεως», τόν «κόσμον τοῦ κόσμου». Τό εὐαγγέλιον ἡμῶν εἶναι «ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Χριστῷ». Ὅταν ὁμιλῶμεν, ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ «Ἐκκλησίας σάρκα ἀναλαβόντος» Λόγου τοῦ Θεοῦ, καί ὅταν σιγῶμεν, πάλιν διά τόν ἀγαπήσαντα καί ἀγαπάντα ἡμᾶς Σωτῆρα τοῦ κόσμου τό πράττομεν.

Συνεχίζομεν, Μακαριώτατε, τόν κοινόν ἡμῶν ἀγῶνα καί τήν κοινήν χριστιανικὴν μαρτυρίαν, ὡς ἐνετείλατο ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς «Θεοῦ διάκονοι», ὁμοῦ καί ὁμοθυμαδόν. Ἡ κοινὴ προσπάθεια εἶναι ἐπιβεβλημένη καί λόγῳ τοῦ μεγέθους τῶν συγχρόνων προβλημάτων, τὰ ὅποια μόνον ἀπό κοινοῦ δύναται νά ἀντιμετωπισθοῦν. Διά νά ἐπιτύχωμεν εἰς τοῦτο, ὀφείλομεν νά γνωρίζωμεν τὰς προκλήσεις, ἀλλά καί τὰς θετικές προοπτικές τῆς ἐποχῆς μας, τὰ κοινωνικά δεδομένα τῆς σήμερον καί τὰς ὑπαρξιακὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἐγρήγορσιν, σοβαρότητα, ποιμαντικὴν φαντασίαν, πνεῦμα συνεργασίας καί διαλόγου. Ὑμεῖς, Μακαριώτατε εἰσθε ἀνθρώπος τοῦ διαλόγου καί τῶν ἀνοικτῶν ὀριζόντων. Δι' Ὑμᾶς ἡ Ὀρθοδοξία δέν ἐσήμαινε ποτέ καί δέν σημαίνει κλειστότητα καί ἐσωστρέφειαν, ἀλλά ἀνοικτοσύνην καί φιλόανθρωπον μαρτυρίαν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἀπευθύνοντες μυχόθεν συγχαρητήριους προσρήσεις τῇ Ὑμετέρᾳ προσφιλεστάτῃ ἡμῖν Μακαριότητι, εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἀγαθοδότης Κύριος χαρίζεται Ὑμῖν ὑγιείαν κατ' ἄμφω καί κρατύνη Ὑμᾶς, ὥστε νά συνεχίσθη ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον, ὀρθοτομοῦντες τόν λόγον τῆς ἀληθείας, τό θεάρεστον Ὑμῶν ἔργον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ θεοῦ Ὑμῖν ἐμπειστητευμένου πληρώματος τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου καί τοῦ ἀνά τήν οἰκουμένην ὀρθοδόξου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατασπαζόμενοσφίνοιον Ὑμᾶς φιλήματι ἀγίῳ, ἐκ Φαναρίου, συναγαλλόμενοι δέ μεγάλως μεθ' Ὑμῶν καί μετέχοντες νοερῶς εἰς τοὺς ἐπετειακοὺς ἑορτασμούς, διατελοῦμεν μετ' ἐξιδιασμένης τιμῆς καί βαθείας ἀγάπης ἐν Κυρίῳ.

Βῆ' Φεβρουαρίου κ

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Κωνσταντῖνος Βαρθολομαῖος